

Toamnă cenușie

Nistor Elena-Ștefania

Stau în parcul de la marginea orașului și mă bucur de frumusețea ultimelor zile de toamnă.

Din când în când câte o frunză ca o pasăre de aramă plutește în aerul cu miros de fructe coapte. Trilurile păsărilor sunt auzite din ce în ce mai firav deoarece o mare parte dintre ele se află deja în zborul obișnuit spre ținuturi mai calde.

Razele soarelui sunt mai palide și se sprijină bătrânește pe umerii copacilor goliți în prag de iarnă de hainele dăruite cu prisosință de primăvara cea darnică și plină de viață. Globul aurit ce străbătea cu multă răbdare cerul, pare din ce în ce mai grăbit scurtând fără milă lungimea obișnuită a zilelor de vară.

Covorul de frunze multicolore a îmbrăcat aleile scoțând un foșnet adormitor sub picioarele trecătorilor care sunt din ce în ce mai rari .

Serenada greierilor din timpul verii a amuțit. În timpul lungilor nopți de iarnă, adăpostiți cât mai bine pentru a scăpa de frigul iernii, își repară instrumentele pentru a face deschiderea minunatelor concerte programate pentru vara următoare.

Încerc să petrec cât mai multe clipe în mijlocul acestui cadru natural deosebit de frumos și interesant. O rafală rebelă de vânt îmi transmite reci fiori prin tot corpul îndemnându-mă parcă să caut adăpost. Din cer încep să cadă picături ca niște mărgăritare străvezii, din ce în ce mai mari, mai reci și mai grele.

Norii triști își varsă lacrimile pe întreg orașul, care pare tot mai pustiu...